

Lietuviška spauda
DARBININKAS, LIETUVOS
ŽINIOS, AIDAI, AMERIKA —
tai lietuvių leidiniai, kurių ar-
chyvai — mikrofilmai, jau yra
Čikagos Lituaniščių tyrimų
centre!

(Trumpai — 5 psl.)

Bičiulyste

Rašykite mums „Draugo“ adresu su
nuoroda „Bičiulyste“ arba
P.O. Box 4102
Wheaton, IL 60189
el.paštas bičiulyste@draugas.org
bičiulyste@aol.com

Nr. 017 (134)

Ketvirtieji leidimo metai

Balandžio 27 d., 2004

Antradienio priedas

Tuesday supplement

1-2 psl.
Vaikų sportas

Gydytojų suvažiavimas
Psichologo žvilgsniu

Gyvenimo istorija
Patiklumo auka

5 psl.

Šiame numeryje:

Motinos Diena

LIETUVOJE ŠVENČIAMA (NUO 1929 m.)
PIRMAJĄ GEGUŽĖS SEKMADIENĮ.

MAMA, MAMYTE, MAMUTE, MAMULYTE,
MAMAITE, MOTULE, MOTINĖLE, MOTINYTE...

Kiek daug vieno žodžio sinonimų tik lietuvių kalboje! Kokie mes turtingi brangiausiam pasaulyje žmogui — Motinai. Tik... ar dažnai pasakome tuos maloningus, mielus žodžius tai, kuri suteikė mums gyvybę, kuriai buvo skirtas mūsų pirmasis šypsnys, kuri maitino, rengė, prausė, šukavo galvelę, už rankutės vedama, mokė žengti pirmąjį žingsnį ir tarti pirmąjį žodį...

Ach, tos mūsų mamos, tos kantriosios bitelės, sunešusios viso pasaulio meilę mums, vieninteliams. Vaikai išvysta pasaulį iš motinos meilės, nereikalaujančios tos meilės gražinti. Ar dažnai pasakėme „ačiū“, ar pasakome, kad ir — paveluotai? Ar visada supratome savo motinas, kai jos mus — visada?

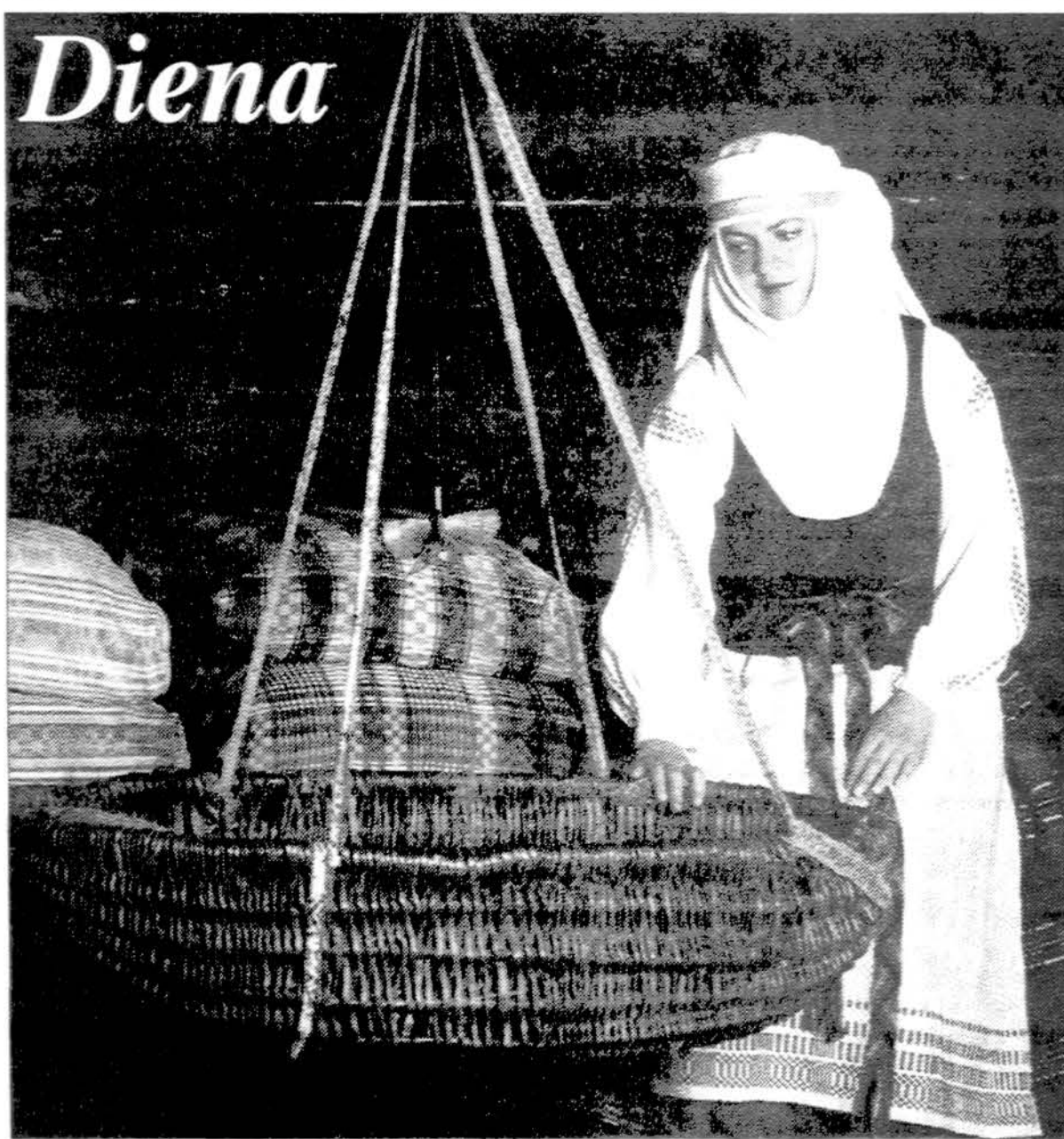
Jaunos moterys, tik tada, kai padovanoja gyvybę šiam pasauliui, pradeda suprasti ir įvertinti savo motinas. Juk vaikėli užauginti reikia daug kantrybės, meilės ir pasišventimo.

Ne vienas mūsų jau nebeturim rūpintojėlės, žilagalvelės, motinos, motinėlės. Nebėra kam pasiguosti, nebėra su kuo džiaugsmu pasidalinti. Ach, kodėl nesugebame įvertinti kai turime ir liūdime, kai prarandame. Įdomus ir keistas mūsų gyvenimas. Vieni išeina negrįžtamai, kiti ateina pabūti ilgai.

Gyvename toli nuo gimtinės, dažnas — toli nuo artimųjų... Pasikambinkit Mamai, pasakykit kaip sekasi, nuraminkit jos širdelę, paguoskit — juk nesate šalia...

Jei mamos iškelia negrįžtamai, Motinos dieną pabūkime su jomis mintimis...

Ligija Tautkuvienė

LIETUVA, TĖVYNĖ MŪSU...

Atsitieskime ir kibkime į darbą

Vytautas Visockas

Apie pradžią ir pabaigą

Gera prisimenu Sąjūdžio susirinkimuose prasidėjusias kalbas apie Sąjūdžio likimą po Kovo 11-osios. Valdžia paimta, Lietuva formaliai nepriklausoma. Kas toliau? Tada buvo prabilti apie tikslumą, būtinumą Sąjūdį paleisti ir kurti partijas. Kaip? Nebus Sąjūdžio, su kuriuo gulėm ir kėlėm, į mitingus, susirinkimus ejom kaip į darbą, kuris buvo tarsi šventė?

Ne taip dažnai žmonės eina į darbą, kaip į šventę. Tada ejo. Ir štai tos šventės jau nebus? Jaučiau, jautėme, kad tai tiesa, nes ne tik šventės — viskas turi pradžią ir pabaigą, viskas kada nors baigiasi. Vis dėlto, buvo liūdna. Baisių dalykų žinojome tik apie vieną partiją, „vienintelę teisingą“. Nuo šiol jų bus daugiau. Ir visos bus vienos teisingos? Tokia perspektyva neviliojo, tačiau ji buvo neišvengiama.

Keturiolika metų nepatikliai pagyvenę (dauguma) šalia partijų partijėlių, tokių visąžinančių, visagalinių, šlovinančių ir darbą, ir darbo žmogų, siūlančių demokratiją, teisingumą, tvarką, pripažįstančių, kad nusipelnėme gyventi geriau — vėl tiesiame rankas į Sąjūdį. Nes nei darbo, nei teisingumo, nei tvarkos mums tos partijos nedavė. Gal tik demokratija, kurios prasmes gerai nesuvokiame. Vėl bandomė išeiti į Baltijos kelią, nes tos „vienintelės teisingos“ partijos mus vedžioja šunkeliais.

Ką daryti?

Mano rankose — „Baltijos kelias“. Kas tai? „Ilgai svarstė ir dvejojė taip nutarėme pavadinti mūsų laikraštį“, — rašoma pilietinės iniciatyvos „Kitas pasirinkimas“ pirmajame numeryje. Jį gavau šio judėjimo respublikinėje sueigoje balandžio 17 dieną, šeštadienį, kai didžiosios partijos taip pat buvo susirinkusios į savo suvažiavimus ir svarstė, ką daryti, kaip elgtis netolimų neeilinių rinkimų aki-vaizdoje.

„Amžinai jaudinantį, Ką daryti? jau ne pirmi metai kelia kiekvienas šalies likimui neabejingas Lietuvos žmogus. Tačiau tik kalbama, kad reikia „Kąką daryti“ ir keisti susiklosčiusią padėtį, o, deja, dar nieko nenuveikta. Nors šalyje yra nemažai visuomeninių organizacijų, bet joms taip ir nepavyko pasiekti, kad sprendimus priimančios įvairios valdžios institucijos bent kiek atidžiau įsiklausytų į jų balsą“, — dar vie-

na citata iš minėto leidinio.

Senokai stebiu šį judėjimą, pasiskaitau jo internetinę svetainę „Piliečiai“, simpatizuoju jo vadovams arba ji remiantiems

iškiliams visuomenės, mokslo, kultūros veikėjams: E. Gudavičiui, A. Kulakauskiui, Č. Laurinavičiui, V. Radžvilui, todėl ir dalyvavau jų sueigoje, todėl ir linkėčiau, kad jiems pasisektų „atsitiesti ir dar kartą pakilti“, „pagaliau pradėti realiai stab-

dyti seniai išsyrkėjusias neigiamas šalies raidos tendencijas“, todėl ir linkiu, kad užtektų „žinojimo, ... pilietinės bei politinės vėlios“. Sutinku su istoriku Č. Laurinavičiumi, kad dabar Lietuvoje „vyksta kova tarp krikščionių, išpažįstančių moralės bei teisės normas, ir barbarų, nepripažįstančių nei moralės, nei teisės. Tokioje situacijoje gležni demokratinės valstybės pamatai gali būti suardyti, todėl valstybės likimas priklauso nuo kiekvieno piliečio asmeninio apsisprendimo tą valstybę ginti“.

„Kitas pasirinkimas“

Tačiau ilgokai vyksta visuomeninės politinės situacijos aiškinimasis patiems sau, nesiliaujantis tolimesnės ir artimesnės praities, dabarties vertinimas. Kai paksizmo krizė buvo pasiekusi pavojingą ribą (balsavimas dėl apkaltos), „Kitas pasirinkimas“ ką veikė? Rinkosi į eilinę sueigą ir patys sau kalbėjo, kokios blogos tos partijos, kokia pavojinga situacija? O dabar, kai partijos tariasi ir niekaip nesutaria dėl bendro kandidato į prezidentus, kai yra pavojus, kad tų kandidatų bus vos ne kiekvienam rinkėjui po vieną, kur „Kito pasirinkimo“ balsas? „Piliečiai“ patys mato ir jaučia — ilgokai užsitęsę „bejėgiškų kalbų metas“. Kalbos labai reikalingos, bet jau ne vien patiems sau, o pirmiausia tiems, kurie nėra įtaria, kad „Kito pasirinkimo“ internetinėje svetainėje vis daugėja gerų, tačiau „sunkių“ straipsnių, pagaliau, kad išėjo „Baltijos kelias“, kurį dar reikia „priversti“ perskaityti.

Iniciatyva labai graži, sveikintina, remtina. Būtų puiku, jeigu „pastangos duotų apčiuopiamų rezultatų, o mūsų sumanymai ir planai neliktų gražių pageidavimų rinkiniu“. Nesu didelis optimistas, kad tie sumanymai greitai subrandins vaisius, ir pilietinės iniciatyvos grupės susikurs net ir atokiau-

Nukelta į 3 psl.

JAV LIETUVIAI

Vaikų sportas

Algirdas Vitkauskas

Lemonte — lietuviško krepšinio akademija

Šiandienos „Lituanicos“ krepšinio klubas — jaunųjų krepšininkų kalvė, kur talentingų trenerių dėka, jaunimas mokomas ne tik vikrumo, bet ir — vyriškumo, džentelmeniškumo. — Džiaugiuosi, kai matau, su koku pasitenkinimu į treniruotes eina mano sūnaitėlis Aleksas Strikaitis, — sako septintą dešimtį perkopęs daugelio teniso turnyrų laimėtojas bei prizininkas Antanas Kušeliauskas. — Mano dukters sūnui dabartinės krepšinio treniruotės, kurioms vadovauja treneris Stepas Žilys — tikras vyriškumo ir jėgų išbandymas. Čia jie ir fiziškai sutvirtėja, ir išmoka gražios lietuviškos krepšinio žaidimo technikos, taktikos, čia jaučiasi nuoširdus tėviškas dėmesys kiekvienam jaunajam krepšininkui.

— Mano sūnui Andriui — trylikti, — pasakoja Artūras Šimulis. — Anksčiau jis neblogai žaidė futbolą, tačiau, patekęs į entuziastingo ir kūrybingo Stepo Žiliaus treniruotes, taip jomis susižavėjo, kad dabar nenori

praleisti nė vienos. — Ir aš pats norėčiau žaisti, — sako sportinė apranga vilkintis Artūras, ką tik parbėgęs iš kroso takelio. — Smagu, kad su tėveliu ir broliuku drauge sportavo ir septynmetė dukrelė Ievutė, kuri semiasi sportinio meistriskumo kitame sporto klube — lanko gimnastiką. Riškų šeimoje auga trys sūnūs, kaip ir tėtis — aukšti, tvirtai sudėti, geri sportininkai. Pauliui šiemet sukaks penkiolika. Anksčiau jis mokėsi krepšinio motinų krepšinio klube, kurį kėlė ir jo tėtis. Tėtis Jurgis nuo šių mokslo metų pradėjo sūnų vežioti į ją. Dabar džiaugiasi drauge su Pauliumi, padarę gerą žingsnį. Svarbu, kad čia jaunimas bendrauja lietuvių kalba. Sunkiai treniruodamiesi, vaikai sutvirtėja fiziškai, dalyvauja įdomiose Iliojaus valstijoje vykstančiose bendraamžių varžybose, laimi aukštas vietas. Anot Jurgio Riškaus, svarbiausia,

kad treneris, kaip tėvas — griežtas, reiklus, kartu ir — doras, dėmesingas, kiekvienam auklėtinui, didelis autoritetas.

Talento jėga

Stebėjau visą treniruotę ir džiaugiausi, kaip nuoširdžiai treniravosi visi vaikinukai. Buvo ir naujokų, ir senbūvių, lankančių jau trečius — ketvirtus metus. Visokių — pilnokų, žemokų, ištiesusių, lieknųjų ažuolėlių... Treneris visiems dėmesingas. Jo treniruotės įdomios, nealijančios, žaidžiama emociškai. Pagalvojau, jog savo gyvenime nedaug sutikau tokių talentingų, išradingų bei dėmesingų trenerių, tikrų pedagogų. Toks kaip tik, kilęs iš Žemaitijos, Stepas Žilys.

— Kur mokėtės krepšinio trenerio meistriskumo? — tik pasi- baigus treniruotei, užkalbinau praktiką braukiantį Stepą Žilį. — Krepšinis — lietuviškumo dalelė, — pradėjo jis. — Gimiau ir augau Žemaitijoje, Salantuose, netoli nuo „didmiesčio“ — Kretingos. Čia pradėjau lankyti užsispyrusio ir darbštaus, išradingo trenerio Stasio Ruzgailos krepšinio mokyklą. Joje išaugo ne vienas garsus Lietuvoje krepšininkas, atstovavęs tėvynei Sąjungoje, Europoje, pa-

Trenieris Stepas Žilys (viduryje) su savo auklėtiniais varžybų pertraukėles metu. Nuotrauka iš asmeninio albumo.

saulėje, kaip — Gintaras Krapišas, Romanas Brazdauskis, Gintaras Einikis ir dar nemažai žaidusių Lietuvos rinktinėse. Šio žmogaus treniruotėse labai daug ko išmokome, su-tvirtėjome fiziškai, subrandome

techniškai. Šiandien jis — vienas garbingiausių Respublikos trenerių, kuriam už išaugintus puikius sportininkus, suteiktas Lietuvos nusipelnusio trenerio vardas. — Veliau, baigęs vidur-

Nukelta į 2 psl.

JAV LIETUVIAI

Vaikų sportas

Atkelta iš 1 psl.

rinę kito kėlio ir nemačiau, kaip gilinti krepšinio trenerio, pedagogikos žinias Lietuvos Kūno kultūros institute, — sako treneris Žilys. — Čia patekau pas puikų Lietuvos krepšinio specialistą — Antaną Čižauską. Igi jau labai reikalingų žinių. Tapau pedagogu ir treneriu, beveik gydytoju, psichologu. Dar studijuodamas treniravau vaikus, suaugusius. Besimokydamas institute sukūriau šeimą. Žmona Renata — taip pat KKI auklėtinė.

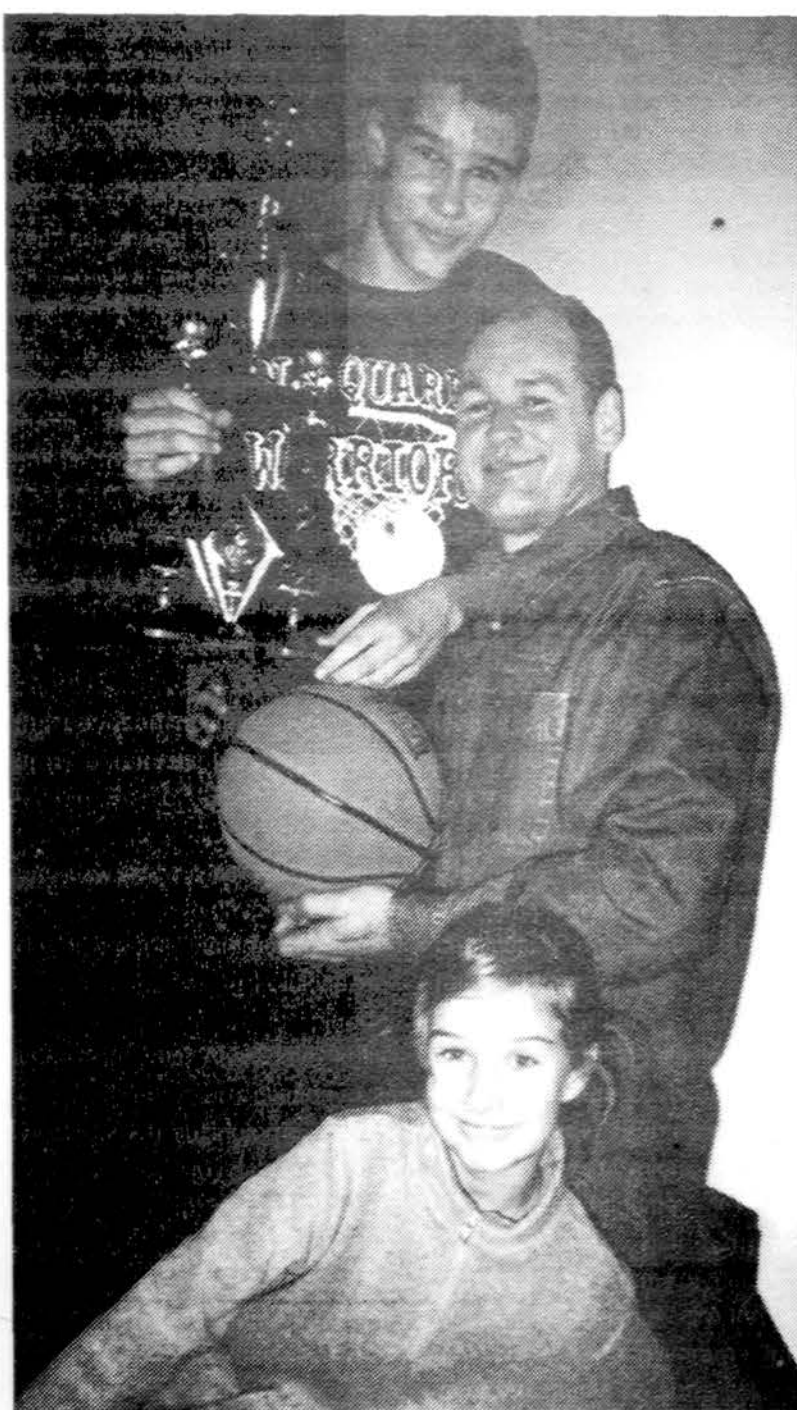
Vėl — i tėviškę

— Po studijų, su žmona grįžome į Žemaitiją, — tęsia treneris. — Pradėjau dirbti Kretingos krepšinio vaikų sporto mokykloje, o Renata įsidarbino vienoje Palangos sanatorijų. Ji — gydomosios kūno kultūros specialistė — fizioterapeutė. Dirbau nuosirdžiai, buvau reiklus. Pasirodė rezultatai. Mano auklėtinių komandos ėmė laimėti miesto, rajono, apskritys varžybas. Geriausius kvietė į respublikines moksleivių rinktines. Gavau aukštesniąją trenerio kategoriją.

Žalioji kortelė — gyvenimo posūkis

— Kaip atsiradote Amerikoje, juk Lietuvoje nebūgali sekėsi? — klausiu. — Renata užpildė dokumentus, išsiuntė. Apie tai ir pamiršome. Tačiau, praėjus pusmečiui, iš Amerikos gauname storą voką, kuriame — dokumentai „žaliajai“ kortelei. Ir nudžiugome, ir sutrikome. Ką daryti? Reikėjo apsispręsti, rimtai pagalvoti — juk pirmą kartą gyvenime atsidūrėme ant likimo kortos. Kaip seksis visai nepažįstamoje šalyje? Ką ten veiksime, iš ko pragyvensime?

Amerika — pilna tautiečių
— Atvykę į Ameriką, dairemės

Stepas Žilys su vaikais — Kęstučiu ir Greta. Nuotrauka iš asmeninio albumo.

— kur įsikurti, susirasti darbą, — sako Stepas Žilys. — Aišku, nesitikėjome gauti pagalbą, pagal išsilavinimą. — Stepas pradėjo dirbti pervežimų firmoje, o žmona susirado gerą darbą gydomosios kūno kultūros srityje, gyd. Vidos Puodžiū-

nienės Chiropraktikos klinikoje. Vaikai pradėjo lankyti mokyklą. Šeima įsigijo automobilį — būtiniausias amerikietiško gyvenimo priemonės.

Likimas — vėl su krepšiniu
Žemaitiškas Stepo kraujas nedavė ramybės: reikėjo ieškoti

krepšinio, traukė vaikų treniruočių, pedagogo gyslelę neleidė ramiai miegoti. Likimas nedelsė — suvedė su ypatingai dideliu krepšinio entuziastu, organizatoriumi, gyd. Donatu Siliūnu. Jis jau kelinti metai vadovauja „Lituanicos“ klubo krepšinio mokyklai, išikūrusiai Lemonte, PLC. Kaip tik jam labai trūko gero pagalbininko — tokio, kaip Stepas Žilys. Netrukus Stepas pradėjo treniruoti vaikus. Vėl nemigo naktys, kupinos minčių, apmąstymų — kaip perprasti naujai atvykusių iš Lietuvos tautiečių šeimų būdą, psichologiją ir norus. Juk čia skirtingai, nei Lietuvoje, vaikai savarankiškai neturi galimybių ateiti į treniruotes. Juos kiekvieną kartą privalo atvežti tėvai. Tad, kaip pritraukti ne tik vaikus, bet ir tėvus, kaip juos sudominti krepšiniu? — Kūrybi- nių minčių Stepui niekada netrūko. Dabar jo treniruotės vyksta puikiausiai — ir vaikų netrūksta, ir tėvai aktyviai dalyvauja. Tiesa, tam prireikė nemažai darbo. Į pagalbą atėjo ir kitas treneris Aurimas Matulevičius. Dabar, kai salėje dirba trys treneriai — Donatas Siliūnas, Stepas Žilys ir Aurimas Matulevičius, geri rezultatai sparčiai auga. Antai, Aurimo treniruojama dešimtmečių berniukų komanda Chicago Bulls — Sox beisbolo — krepšinio akademijos krepšinio turnyre laimėjo pirmąją vietą. Stepo Žilio aštunto skrybiaus berniukų komanda taip pat tapo Bulls akademijos bendraamžių nugalėtoja. Šeštos klasės mergaitės laimėjo trečiąją vietą, o berniukai savo grupėje — antrąją; septynios klasės berniukai — ketvirtąją. Chicago Bulls akademijoje „Lituanicos“ lietuvių trenerių auklėtiniai vertinami, kaip gerai parengti ir drausmingi, svarbiausia — komandos drau-

giškos ir kovingos.

Salė per mažą

Lemonte veikiančią „Lituanicos“ lietuviško krepšinio akademiją lanko arti 300 auklėtinių. Tokio didelio sportuojančio lietuviukų skaičiaus niekas neplanavo. Lemonto sporto-kultūrinių renginių salės pakakdavo ir suaugusiems, ir vaikams. Dar buvo galima ir išnuomoti. Tačiau dabar nepakanka laiko treniruotis sporto salėje. Augant meistriškumui, jo reiktu daugiau. Būtina nauja ir daug didesnė sporto salė, kuri tarnautų kilniausiems lietuvių išsaugojimo tikslams: lietuviams bendrauti, mokytis, išlaikyti ir puoselėti kultūrą.

Išeitis — laukti iškurtuvių

Dr. Donatas Siliūnas su šeima — galingas energijos šaltinis. Jo dėka buvo pradėtas naujos sporto salės projektas. Jis sukurė ir naujos sporto (gal ir meno renginių) salės statybos fondą. Dr. Donato ir Dainos Siliūnų šeima į sporto salės statybos fondą pirmieji įnešė 100,000 dolerių. Uždegantis entuziazmas šiandien jau sutraukė į fondą vos ne šimtą šelpėjų, tarp kurių ir — Lietuvos prezidento Valdo ir Almos Adamkų šeima,

daktarų — Alės ir Eligijaus Majauskų, Kristinos ir Rimo Gilvydžių, Rasos ir Patric McCarthy, Vyto Siliūno, Violetos ir Algio Strikų bei daugelio kitų, nuosirdžių lietuvių puoselėtojų, pavarde. Surinkta arti pusės milijono dolerių, leškoma naujų remėjų projektui įgyvendinti. Norisi tikėti, kad šio projekto statybą parems ir Lietuvos bei kiti fondai.

Pravartu prisiminti, jog pirmieji atvykęliai lietuviai Amerikon, siekdami išsaugoti lietuvių, kaupė dideles lėšas gražiausių bažnyčių, kultūros ži-

dinių pastatymui. Ne viskas išliko iki šių dienų. Kai kurios bažnyčios nugriautos, kai kurios perėjo kitataučiams. Išlikusiose prisiglaudžia ir trečiosios bangos tikintieji.

Šiandien pasidžiaugiam, kad atvykę surandame ne tik bažnyčias, bet ir kultūros, sporto židinius, kuriuose mūsų tautiečiai gali bendrauti, kultūringai, sveikai leisti laisvalaikį.

Kviečiame aktyviau parenti lėšomis šį naują, lietuvių bei skirtą, projektą, kuris tamsaus mums, mūsų vaikams ar anūkams.

Krepšinio turnyro „Tėtis, draugas ir aš“ dalyviai. Nuotrauka iš S. Žilio asmeninio albumo.

Atostogos Lietuvoje. Ant Birutės kalno (Palanga). Nuotraukoje iš kairės: Renata, Kęstutis, Greta ir Stepas Žiliai.

Gyvenimo istorija

Jurgis Aleliūnas

Grįžusį gegužės mėnesį iš miško darbų, mane paskyrė dirbti su arkliais. Kiekvieną dieną turėjau nuvykti 9 kilometrus į MTS ir parvežti po dvi statines žibalo traktoriams į kolūkio sandėli. Dirbdamas čia, turėjau daug gražaus laiko pasidaryti ką nors sau. Kur gyvenome, visi stogai buvo dengti „drinkomis“ (taip rusai vadino skaldytas lenteles). Mums buvo įdomu, kaip jų pasigaminoti? O jos daromos taip: nuvažiuoji į mišką, kur auga šimtametės pušys, kirviu išskirti kokį 10 centimetrų pušies gabaliuką ir skaldai. Jeigu skykla labai tiesiai, tai toji pušis bus gera „drinkoms“. Iš 20-30 pušų išsirenki tinkamiausią. Nupjauni medį, atspjauni jo du gabalus po du metrus ilgio, perskeli į keturias dalis, vidurį išimi ir skaldai, maždaug, dviejų centimetrų storio lenteles. Skykla labai tiesiai, rodos, kad pjauni elektriniu pjūklui. Tokių lentelių prisigaminavome, kiek reikėjo stogams dengti. Kai užsidenėm savąjį — namas iškart pagražėjo. Tada nusipirkome pačią geriausią kolūkio ožką už 400 rublių, paskui — paršukus. Vasara gerai, bet atėjus žiemai, gyvuliukams reikėjo šilto būsto. Pasistatėme tvartelį ir daržinėle pašarams laikyti. Mūsų sodyba buvo kampe. Užtvėrėme gražią rąstelių tvorą. Jos reikėjo, kad neišknistų derliaus po gatvę laisvai slampinėjančios kolūkiečių kiaulės. Prie kiekvienos sodybos buvo po 80 arų žemės sklypas. Kasmet

pasodindavome bulvių, pasėdavome truputį miežių. Iš čia gyvenusių vietinių rusų, tik keturios šeimos turėjo šilts tvartelius gyvuliams, o 41 šeima — tik paprastas pašūrės su stogeliais, kad neprisigntų. Būdavo gaila žiūrėti, kaip nuo šalčio dreba karvė ar kitoks gyvulys. Išskyrus tas keturias rusų šeimas, būdavo taip: nuo pavasario auginami paršukai misdavo tik žolę iki gruodžio mėnesio. Kai šiek tiek jie užgėdavo — paskersdavo. Jų šeimnininkai mėsa pasūdavo statinėse, prisivirdavo samagono ir puotaudavo — vieną dieną pas vieną, kitą — pas kitą kaimyną. Maždaug po mėnesio-pusantrtos mėsytes ir nebėlikdavo. Vėl visi metai pusalkaniai. Lietuviai darydavo kitaip — kiekviena šeima pavasarį nusipirkdavo vieną ar du paršukus, juos šerdavo iki kovo mėnesio. Jų tvarteliai žiemą būdavo šilti, pašaras geras, tai ir paršukai virsdavo lašiniams. Kumpius ir lašinius išrūkydavome. Užtekėdavo mėsos visiems metams. Trejus metus mūsų kolūkyje nebuvo kombainų. Javus pjaudavome dalgiais. Atveždavo kuliąmąją mašiną ir juos iškuldavo. Iš vietinių rusų sužincijome, kad kitais metais iš MTS bus skiriami du kombainai mūsų kolūkiui: „Staliniec“ — didesnis ir „Komunar“ — mažesnis. Išgirdome, kad reikės jiems ir dviejų kombainininkų, kuriuos kolūkis siųs mokyti į 6 mėnesių kursą, o iš mūsų kolūkio siųs vieną lietuvį — Antaną Vėžį, o kitą kombainininką skirs iš MTS. Mudu su

Sibiro tremties kombainininkų mokyklos kursantai. 1952 metai.

Antanu būvome geri draugai. Aš jam sakau — kaip padaryti, kad ir mane pasiųstų į tuos kursus? Nutarėme į namus pasikviesti pirmininką ir su juo apie tai pakalbėti. Abu su Antanu nusipirkome po puslitrį degtinės, mano motina pagamino geros užkandos ir pasikvietėme pirmininką. Ant mūsų vaišių stalo padėjome tris paprastas, briaunuotas stiklines, nes kitokių neturėjome. Į kiekvieną įpyliau po gerą taurelę degtinės. Pirmininkas man pareiškė pastabą: „Berniukai, pas mus taip negerama“. Jis ima buvėti ir pila tris pilnas stiklines degtinės. Man tada buvo 30, o Antanui 20 metų. Pirmasis išgeria iki dugno pirmininkas. Mes su Antanu susižvalgome — ką daryti? Jei negerisi, gali užrūstinti pirmininką. Išgėrėme svečio parvežtą. Taip man su draugu nutiko pirmą kartą gyvenime. Pirmininkas pripila po antrą stiklinę. Vėl išgeriame. Svečias užtraukia rusišką dainą — „Riabina, riabnuška...“ Mes pritariame. Gal-

voju, jau pats laikas kalbėti apie reikalą. Sakau pirmininkui: „Leiskite ir mane į kombainininkų kursus...“ Jis atsako, kad iš MTS reikalauja tik vieno kombainininko. Aš jam aiškinu: „Kai jums skirs kombainininką iš kito kolūkio, reikės jam suteikti ir būstą, duoti maisto. O aš gyvenu vietoje, būtų mažiau rūpesčių“. Pirmininkas pagalvojo minutę, kitą ir nusikeikęs sako: „Važiukite į tuos kursus abu“. Jis man ir Antanui išrašė pažymą, kad esame siunčiami į kombainininkų kursus. Abu išvykome 1951 metų gruodžio mėnesį. Toji Zalainoskoje mechanizacijos mokykla Irkutsko srityje buvo nuo mūsų namų už 100 kilometrų. Į ją suvažiuodavo mokyti iš visos Irkutsko srities kolūkių ir tarybinių ūkių žmonės. Mūsų, kombainininkų, grupėje buvo 36 kursantai: 7 lietuviai ir 29 rusai. Buvome apgyvendinti bendrabutyje. Sekmadieniais pamokų nebūdavo. Bendrabutyje

Nukelta į 5 psl.

Amerikos lietuvių gydytojų suvažiavimas

Stefa Tamoševičienė

Praeitą šeštadienį, balandžio 24 d., Čikagoje, Jaunimo centre, rinkosi ne tik vietiniai, bet ir iš kitų Amerikos valstijų suvažinę gydytojai ir kasmetinį savo profesijos atstovų susibūrimą. Tiesa, šįkart, gal lietus, gal dideli atstumai ar vienu metu sutampanti kelios progos, sutrukdė sulaukti šiek tiek daugiau šios kilnios profesijos atstovų, negu ankstesniais metais. Suvažiavimą vedęs profesorius dr. Arvydas Vanagūnas priminė, kad Amerikos lietuvių gydytojų sąjungos veikla gyvuoja jau 92 metus. Tas solidus amžius rodo, kad gydytojai nebuvo atitrūkę nuo svarbių humaniško reikalų — atsidausi tarnauti žmonėms, rūpinantis jų sveikata ne tik susirgus, bet ir profilaktiškai, švietiškai bei tobulinti savo pro-

fesinę veiklą kartu su gyvenimo progresu, kartu, savo aktyvia visuomenine veikla — skatinti išsaugoti lietuvių geografiškai toli atitrūkusiems nuo savo Tėvynės.

Kiekvienais metais gydytojų suvažiavime kalbama pasirinkta aktualia laikmečio tema. Šį kartą gydytoja Deimantė Tamoševičienė išsamiai, pasitelkdama vaizdines priemones, susirinkusiems kolegoms ir svečiams kalbėjo apie grėsmingą, nelengvai pasiduodančią nugalėti, amžiaus rykštę — krūties vėžį, kuris yra vienas iš dažniausiai sutinkamų. Nuo jo ir didžiausias mirštamumas. Gydytoja kalbėjo apie šios ligos grėsmę, jos rizikos faktorius, prognozes bei naujausias ir efektyviausias gydymo prie-

Nukelta į 3 psl.

Ligos Tautkuvienės nuotr.: gyd. Deimantė Tamoševičienė paskaitos metu.

Bicilystė

REDAKCIJA

LIGIJA TAUTKUVIENĖ

redaktorė

STEFIA TAMOŠEVIČIENĖ

žurnalistė

VYTAUTAS VISOCKAS

žurnalistas (Lietuva)

Dr. KĘSTUTIS TRIMAKAS

psichologas

Dr. DALIA KAIRIŪKŠTIENĖ,

korespondentė

ZITA LENKAITĖ — MASLEY

korespondentė

ALGIRDAS VITKAUSKAS

korespondentas

RAMINTA VOSYLIŪTĖ

korespondentė

ALVIDA GUDENIENĖ

kosmetologė

EDVINAS GIEDRIMAS

www.Lithuanet.com

ADOMAS TAUTKUS

dizaineris

JONAS KUPRYS

techn. vadovas

Telefonas pasiteirauti:

773-585-9500.

Skambinti pirmadieniais,

antradieniais ir penktadieniais

nuo 9 v.r. iki 4 v.p.p.

Rašyti adresu:

4545 W 63rd Street.

Chicago, IL, 60629

arba: P.O. BOX 4102

Wheaton, IL, 60189

elektroninis paštas

bicilyste@draugas.org

bicilyste@aol.com

„Bicilystė“ Čikagos apylin-

kėse galėsime įsigyti visose,

lietuviškomis prekėmis pre-

kiaujančiose, parduotuvėse.

Prenumeratą priima

„Draugo“ administracija.

JAV ribose:

pusmetiui (26nr.) — \$20

metams (52 nr.) — \$40

[Kanadą:

pusmetiui — \$34

metams — \$68

[Lietuva / Europa:

pusmetiui — \$42

metams — \$80.

LIETUVA, TĖVYNĖ MŪSU...

Atsitieskime...

atkelta iš 1 psl.

siuose Lietuvos kampeliuose, kaip to norėtų „Kito pasirinkimo“ iniciatoriai. Tačiau kiti jį darba reikia, ypač inteligenti- jai, kurios skola visuomenei, Lietuvai, mano supratimu, di- delė. Turiu galvą jos stovėji- mą nušalyje, „stovėjimą po medžiu“.

Patriotizmas – ne keiksmažodis

Prituriu savo profesorui aka- demikui Donatui Saukai, kuris mano, kad ne vien duona žmo- gus gyvas, kad skurdo nepa- naikinsi vien materialinėmis priemonėmis. Aštriai yra iški- lęs „vidinės atsparos klausimas“, sako jis. Gerai prisimen- ame, kaip Nepriklausomybės pradžioje vienas kitas filosofas, kaip tik iš tų, kurie tuo metu turėjo autoritetą, „paskelbė la- bai įtartą lozungą, kad inteli- gentija visada yra opozicija valdžiai. Tai iš tiesų keista. Ir tada buvo labai keista šitokią mintį išreikšti kaip pagrindinę. Kai visuomenė jaučia būtinybę reformotis, tai ką, inteligenti- ja stovės susikūrusi rankas i ki- šenes ir šaipysis? Jūs reformuo- kit, o aš žiūrėsiu ir niekais ver- siu jūsų tas reformas... Šian- dien labai stinga tautinio oru- mo, paremto gimtojo krašto meile. Žodis „patriotizmas“ ne- ra nuodėmingas žodis, o daug- lis jo yra išsigandę... Ir to orumo vedami mes ne tik duonos ka- niu pasirūpinsime, bet džiaug- simės ir sodybos grožiu, ir išsi- mokslinsiuos vaikais, ir iš- paukščio skrydžio parodyta Lietuva“.

Šias, man labai patikusias, mintis girdėjau vienoje radijo laidoje. Atgarsį jos turėtų rasti ir „Kito pasirinkimo“. Išidėmėkime: inteligentijs visada yra opozicija valdžiai – labai įtartinas lozungas. Būtų juo- kinga tikėtis, kad šandien ima-

noma viską pradėti iš pradžių. Tas tikrasis 1989-ųjų Baltijos kelias – unikalus, nepakarto- jamas, kaip ir jį pakvietęs Sa- jūdis. Daug padaryta. Daug nu- veikė ir tos peikiamos partijos, ir ta subiuokratėjusi, sužulė- jusi, pasipūtusi valdžia. Po ke- lių dienų pasieksime antrą la- bai reikšmingą finišą – Europos Sąjungą. Būtų gaila, jeigu judė- jimas „Kitas pasirinkimas“ reikštų tik pastangas sukurti dar vieną, 39-tą, partiją. V. Uspas- kichas irgi pirmiausia neigė partijas.

Beje, sueigoje apie šį Kėdai- nių apsišaukėlį įtaigiai kalbėjo gydytoja iš Kėdainių, konserva- torė. Ji taip ir pasakė: „Atva- žiavau paverkti“. Nes Konser- vatorių partija Kėdainiuose veikti negali, nors kažkada Vagnorius yra sakęs, kad V. Uspaskichas – tai vietinė proble- ma. Ta problema, kaip matome, tapo visų. Kėdainiuose garsiai nepasakys, ką galvoji, arba ry- toj neteksi darbo. Viskas blefas: nieko jis nesukūrė, jokių darbo vietų. Supirko bankrutuojan- čias įmones, užpylė neaiškios kilmės pinigais, nupirko žinia- sklaidą. Kita apkalta bus V. Uspaskichui. Su juo susiję dar baisesni dalykai. Per televiziją – tik aukštos frazės. Atvažiuo- kite, mes suorganizuosime jums auditoriją.

Moteris kalbėjo labai emoci- nai, greitai kalbė, tiek tęsė jau užsirašyti.

Kunigas ar politikas?

Žinoma, jeigu taip atsitiktų, jeigu turėtumėm 39-tą teisin- gą ir neįkylantį – padorių žmo- nių sukurtą partiją, mums bū- tų nepalyginamai artimesnė ir patikimesnė, negu minėto „ge- radario“, tačiau prasmingesnė, ko gero, „kunigo pozicija: stebė- ti, vertinti, reaguoti, ginti ta nuostabias vertybes, kurias esa- me sukūrę. Tai moralinis bu- dėjimas, reagavimas į blogį“ (Č. Laurinavičius). Gal prasmin-

giau stebėti jau esamas netobu- las tradicines partijas, jų val- džia – ir aktyviai reaguojant jas vertinti. Demokratija, parti- jos – blogas dalykas, bet nieko geresnio Vakarų pasaulis ne- sugalvojo. Akivaizdu, kad Lie- tuvos visuomenė nesveikuoja. Ta nesveikata susiformavo per ilgus metus. Iškilęs pavojus ir demokratijai, sekmingam bu- vimui Vakarų struktūrose. Su- maištis protuose ir galvose eg- zistuoja (A. Kulakauskas). Pagrin- dinis kiekvieno aktyvaus piliečio tikslas – tiesos sakymas, valdžios spaudimas visuome- ninėmis priemonėmis, ligų ir ydų šalinimas iš visuomenės. Tai vis sueigoje pasakytos mintys.

Dalis „Kito pasirinkimo“ akty- vistų mano, kad ko nors apčiuo- piamesnio galima pasiekti tik šiam judėjimui einant i politi- ką. Kol inteligentas sako – aš neisiu i politiką, – tol Lietuvoje nieko gero nebus, tokioje baloje gyvenim ir toliau, – kalbėjo vienas sueigos dalyvis. Iš kito sužinojau, kad lietuviai – Eu- ropoje labiausiai turtą vertin- nant tauta. Užmokestis už darbą – jiems labai svarbu. O kam nesvarbu, leiskite paklausti? Amerikonui? Kas yra laimė lietuviai? Turtas, pinigai. I politiką einama prasibrauti prie lovio. Lietuviai peikia poli- tikus, bet patys tik ir galvoja: aš irgi vogsiu, kai galėsiu. O ne- lietuviai argi taip negalvoja, leiskite paklausti? Taigi eiti ar neiti i politiką?

Šios pilietinės iniciatyvos pa- vidalas dar tik ryškėja. Grei- čiausiai keisis ir jos pavadinimas – „Kitas pasirinkimas“ – daug kam nepatinka. O koks ši- tas pasirinkimas? Lietuva sun- kiai, klupdama eina Baltijos keliu. Intelektualai iš Vilniaus Arkivyskupijos Sielovados cen- tro (ten vyksta jų sueigos) tą kelią galėtų palengvinti.

Tačiau visiškai sukačiuosi- me rudeni.

PSICHOLOGO ŽVILGSNIU (15)

Duktė, tėvui skęstant alkoholyje

Dr. Kęstutis A. Trimakas

Tėvas yra ar turėtų būti šeimos galva. Didelė nelaimė iš- tinka šeimą, kai tėvas nuolat skęsta alkoholyje. Šeima lieka be galvos, o duklė – be tėvo. Ne- maža dukrų savo pasakojimuose dalinasi šia skaudžia pa- tirtimi, kai tėvas bėga ne tik nuo atsakomybės, bet ir nuo pa- čios tikrovės.

Skaudu, kad negaliu jo gerbti

Saulė tvirtina: „Pagrindinė problema – girtaujantis tėvas. Jau penkiolika metų – tai pa- reina, tai nepareina. Kartais negrįžta visą savaitę. Darbo ne- turi jau 4 metai. Šeima išlaiko dėstytoja mama. Nuo pat vai- kystės aš jos prašiau – skirkis- tės. Mama atsako: „Nežinau, ko- dėl nesiskiriu (...). Bijau, kad tė- vas be mūsų visai nusivaižuo- tų“. Skaudu, kad negaliu jo gerbti. Paauglystėje tikrai ne- kenčiau. Dabar bandau atleisti ir mylėti, bet tai labai sunku. Mamos vietą apsaugočiau vai- kus nuo to moralinio teroro. Mes juk bijome parsivesti va- kare draugų arba pasikviesti ką nors pernaktuoti – o jei jis grįš girtas... Kudikystėje nes- jaučiau saugi, vaikystėje ne- turėjau iniciatyvos, negauda- vau padrąsinimo ir jautiausi menkaverte, jaunystėje savęs neatradau... mama neskatino mano pasitikėjimo – ji būdavo per daug pavargusi. Dabar gir- džiui savo brolių, kartojantį ma- no priekaištus“. Tėvas ne tik suardė namų ramybę, bet ir ge- rokai sutrukdė dukros bren- dimą.

Jaučiausi atstumta ir išduota

Jovilė pasakoja: „Mano tėvai iš- siskyrė, kai man buvo treji me- tai. Jų skyrybos priežastis buvo ta, kad tėvas buvo alkoholis (...), jaučiau didžiulę skriaudą todėl, kad jis geria, kad mes negalim būti normali šeima, galų gale, kad jis sukūrė kitą šeimą, kad mūsų susitikimai tokie reti. Kai

gimė tėčio antras vaikas ir mes nesimatomė ilgą laiką, jaučiausi atstumta ir išduota, bet visa- da stengiausi tai nuslopinti – vis dėlto labai mylėjau tėtį“.

Vieną dieną Jovilė vis dėlto nuvažiavo aplankyti tėvo: „Tai, ką pamaciau įėjusi į kambarį, mane pribloškė. Aplink buvo siaubinga netvarka. Ant stalo – pora tuščių degtinės butelių ir maisto likučiai. Lovoje pa- maciau tėtį su kažkokiu drau- gu. Jie miegojo nenusirengę ir netgi nenusiavę batų. Išbėgau iš kambario. Jaučiausi sulau- žyta ir visai tuščia. Kelias die- nas verkiau. Jaučiau, kad ma- nyje kažkas nutrūko“.

Tėvui nebegalėjo atleisti. Jo nenorėjo matyti. Tačiau: „Po Velykų man teko dalyvauti vie- noje Atsinaujinimo dienoje, kurios tema buvo išgydymas (...) Prasidėjus Mišioms, kuni- gas ėmė melstis už visus, kurie neįstengia atleisti. Manje kaž- kas apsisvertė: tik tada supra- tau, kad nepajėgiu, o gal nenoriu, atleisti savo tėvui už visas nu- skaudas. Nuo to laiko ėmiau priimti tėvą tokį, koks jis yra. Nors mūsų santykiai tebėlieka problemiški, bet pati jaučiausi daug geriau – mano viduje be- veik neliko to kunkuliuojancio pykčio katilo“.

Nors anksčiau Jovilė jautėsi tėvo išduota, po to, atleidusi jam, ji priėmė tokį, koks jis buvo.

Negalėjau įveikti neapykantos tėvui

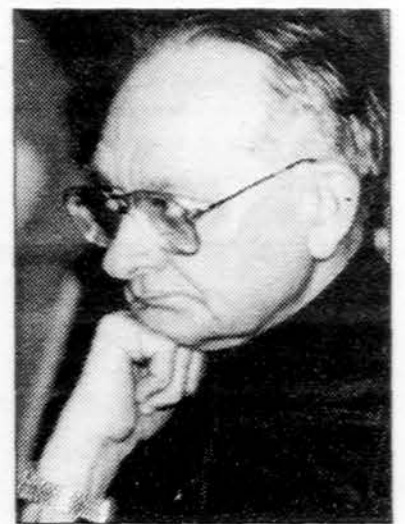
Nerima rašė: „Dar mažai esant, mano tėvas pradėjo pernelyg gausiai vartoti alkoholį (...). Vis- kas buvo skandinama alkoholy- je. Skendo mūsų santykiai, skendo namai, šeimos židyns, kartu skendo ir mano mama. Kartu skendau ir aš. Nuolatinės depresijos, neįsivertis- kumo kompleksas, pinigų stygius (...) Nekenčiau savo tėvo. Atėjo laikas. Teko palikti namus (...), atpalaidavau visas vadžias. Jei Tu, Dieve, davei man tokias tė- vus ir aš tokia gimiau, tegu ma-

no gyvenimas irgi būna purvi- nas, nes Tu pats to nori“. Aš dažnai lankydavau baruose, kavinėse ir grįždavau vėlai. Vieną naktį grįžau namo sukaustyta begalinės baimės. Baimės, kad apkaltinau tėvą ir Dievą, kad viską apleidau ir supurvinau... Kažkur nugrimzdau. Į tuštų- mą, į tylą. Pabudau šaukdama: „Tėveli!“ Širdis buvo kaip su- pjaustyta. Norėjau čia pat šok- ti iš lovos ir pasileisti pėsčia 200 km... pas tėvą. Supratau, kad da- bar tik jis, be galo mane mylin- tis, kad jis yra toks pat ir gali mane suprasti. Alkoholis galė- jo suardyti viską, bet meilės ne- suardė... Kas įvyko toliau? Ga- liu pasakyti tik tiek, kad šian- dien būna visko, bet i pirmą vietą mūsų namuose iškilo meilė, to- liau ramybė ir tikėjimas. Aš, Mama ir Tėtis esame laimingi: mes turime vienas kitą“.

Nerimai pajutęs, jog tapo pa- naši i tėvą, vietoj neapykantos iškilo nenumaldomas ilgesys, kuriuo vedina grįžo namo su išliekančia meile.

Girto tėvo pagaila

Naida pasakoja: „Buvo vasa- ros naktis. Sėdėjau su mama kambaryje. Kaip įprasta, tėtis nebuvo: girtas grįždavo vėlai. Sėdėjau ir galvojau: geriau jis iš viso negrįžtų. Aš nekenciau jo: kaltinau dėl visų šeimos problemų, nes mačiau, kaip kencia mama, močiutė, kaip griūva šeima. Vėlai pasigirdo bildesys lauke. Mama išėjo pa- žiūrėti. Greit grįžusi paprašė ateiti padėti. Pilna pykčio atsi- kėliau... Mama paprašė atnešti indą su šaltu vandeniu. Išėjau i lauką. Prie garažo pusiau gu- lomis sėdėjo tėtis. Pirmą kartą pamaciau jį tokį silpną... Plo- viau žaizdą, o kraujas tiesiog tekėjo. Vienu akimirksniu pra- bėgo vaizdas iš vaikystės... Kaip aš galėjau taip neapkęsti tėčio, mylinčio mane, užauginusio? Parvedėme jį i kambarį... Tėtis visą naktį šaukėsi Dievo ir Marijos pagalbos: „Aš blogas tėvas“. Supratau: jis buvo geras

žmogus, bet gyvenime patyrė smūgi: mano brolis dėl daktarų kaltės tapo invalidu. Tėtei tai buvo smūgis. Jis nepajėgė žiu- rėti i tikrovę. Alkoholis padėjo jam užsimiršti“.

Naida sakė, jog išsivadavo iš neapykantos, nors tėvas ir da- bar geria.

Išvados

Šie keturi pasakojimai vaiz- džiai iliustruoja, kaip alkoholiu piktnaudžiaujas tėvas neigia- mai paveikia savo dukrą.

1. Natūralus ir būtinas ryšys tarp tėvo ir dukros suardomas jo neblaivumo, dėl trūkumo valdytis, išmintingai protauti, žmogiškai bendrauti. Dukra ne- tik nebėgi jo gerbti, neapy- kanta jam kyla spontaniškai. Šis neigiamas jausmas buvo apėmęs kiekvieną.

2. Ryškūs ir kiti neigiami, pa- čios dukros savijautą pažeid- ziantys, poveikiai – stoka pa- sitikėjimo savimi, menkaver- tiškumo jausmas, depresija.

3. Alkoholiu piktnaudžiaujan- čio tėvo sukelti požymiai gali likti dukroje visą gyvenimą (pvz. Saulėje). Kai kurios duk- ros sugeba išsivaduoti iš ne- apykantos, pradeda gailėti tėvo (pvz. Naida) ir jam atleisti (Jovilė). Neretai dukroje lieka gero tėvo ilgesys, kuris gali pra- siveržti ir paveikti jos savi- jautą bei elgesį (kaip pvz. Nerimą).

JAV LIETUVIAI

Amerikos lietuvių gydytojų suvažiavimas

atkelta iš 2 psl.

mones, galimybes. Labiausiai buvo akcentuojama apie toliau- siai pažengusį – ketvirtosios stadijos krūties vėžį. Pasirodo, kad didesnė tikimybė šiai pik- tybiškai ligai užklupti – genai ir moters amžius. Didėjant jam – didesnė galimybė susirgti. Patariama jau nuo 40-ties metų amžiaus moterims labiau rū- pintis savo sveikata (būtina kasmet daryti mamogramas) ir užbėgti klatingai ligai už akių. Tyrimų duomenimis, didesnė rizika susirgti krūties vėžiu yra Šiaurės Amerikoje ir Šiaurės Europoje gyvenančioms mote- rims. Beje, serga krūties vėžiu ne tik moterys, bet ir vyrai, ta- čiau jų ligą kur kas sunkiau diagnozuoti.

Po gyd. D. Tamoševičienės pranešimo, kaip ir kiekvienais metais tokio renginio metu, bu- vo simboliškai uždegta žvakė išėjusiems amžinybės koge- oms – JAV lietuviams, pa- gerbti, prisiminti. Sugiedota „Lietuva brangi“.

Padėkoti ilgamečiam Ameri- koje leidžiamam žurnalui „Medi- cina“ redaktoriui (ši leidinį redagavusiam 20 metų), dak- tarui Vaclovui Šauliui už pas- tangas, pasiaukojimą, puoselė- jant medicinos mokslą ir lietu- vių gydytojų sąjungos kultūrą Amerikoje. Dabar jau – Garbės redaktoriui, V. Šauliui, kolegos įteikė prisiminimui graviruotą lentelę (gyd. Gedimino Baluko

Ligijos Tautkuvienės nuotr. iš kairės: dr. Gediminas Balukas, prof. dr. Dalia Giedrimienė, prof. dr. Arvydas Va-nagūnas, dr. Vaclovas Šaulys.

rūpesčiu) su padėkos žodžiais ir pakvietė jį ir toliau ben- dradarbiauti.

Apie savo kūrybinius planus, rūpesčius gydytojams papasa- kojo naujai išrinkta, energinga „Medicinos“ žurnalo redaktorė, profesorė, dr. Dalia Giedrimie- nė. Tik pradėjusi šį visuome- ninį darbą, redaktorė jau susi- dūrė su nemažomis problemo- mis. Pasirodo, kad nedaug kole- gų prisiruošia atsiųsti spaudai savo straipsnių apie jų praktinę patirtį ar norinčių padisku- tuoti. Ji pabrėžė, kad, siekiant

bendro tikslo – būtina nuolat jungtis visiems, Amerikoje gy- venantiems, lietuviams gydy- tojams. Taip pratęsti ilgalaikės gražios tradicijos, padėti vieni kitiems, keistis patirtimi. Pro- fesorė paprašė aktyviau atsi- liepti visus Amerikos lietuvius gydytojus, patikslinti savo gy- venamąją vietą, adresus. Ne- seniai buvo išsiuntinėta dau- giau kaip 200 laiškų pagal re- gistracijos sąrašus (o juose yra per 500 čia gyvenančių lietuvių gydytojų), tačiau paaiškėjo, kad daugelis jau seniai pakeitę gy-

venamąsias vietas, adresus, kai kurie, deja – mirę.

Gyd. Jonas V. Prunskis pak- kvietė susirinkusius kolegas bei jų draugus ateinančiais me- tais susitikti tradiciniame gy- dytojų seminare kalnuose, vyk- siantį Kolorado valstijoje. Tai puiki priemonė, sutelkianti šios profesijos žmones i gamtos prieglobstį, jau 36 metai dvi- gubai naudai – profesiniams se- minarams ir kartu, aktyviam poilsiui – pasilidinėti, popula- rinant sveiką gyvenimo būdą. Gražios tradicijos – gajos.

Ligijos Tautkuvienės nuotr.: JAV LB Tarybos narė, naujoji „Medicinos“ žurnalo redaktorė, prof. dr. Dalia Giedrimienė (Connecticut valst.).

Suvažiavimas nesibaigė ofi- cialiaja dalimi. Amerikos lietu- vių gydytojų sąjungos pirmi- ninkas, profesorius Arvydas Vanagūnas, padėkojė šio ren- ginio organizatoriui, Lituanis- tikos tyrimo ir studijų centro direktoriui, profesoriui, dr. Jo- nui Račkauskui, pakvietė su-

važiavimo dalyvius i pobūvį. Skambant gyvai muzikai, jaučioje aplinkoje, buvo galima pabendrauti su senais, susi- pažinti su naujais kolegomis. Iki pasimatymo kitais metais!

Oficialiosios dalies pabaigoje prof. dr. Arvydas Vanagūnas

įteikė Medicinos muziejui, iši- kūrusiam Jaunimo centre, Lie- tuvoje išleistą „Akių ligų atla- są“, kurio sudarytojos – dr. Ra- sa Bagdonienė ir dr. Rasa Sir- tautienė. Beje, profesorius ši leidinį labai aukštai įvertino.

